

Arrest

nr. 122 790 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine met vaste verblijfplaats in Baku (Azerbeidzjan).

Zowel u als uw schoonbroer K.G. werkten bij het Ministerie van de Nationale Veiligheid. Uw schoonbroer was er begaan met corruptiebestrijding.

Toen in 2004 een nieuwe minister van Nationale Veiligheid werd aangesteld, E.M., werden verschillende mensen ontslagen.

Uw schoonbroer, die op de personeelsdienst werkte en mede belast was met de aanwerving van nieuwe medewerkers, kwam tot de ontdekking dat er nieuwe mensen werden aangenomen die betrokken waren in drugshandel. Hij meldde dit aan de minister, maar er werd niets ondernomen. Uw schoonbroer verzamelde informatie en dreigde ermee een klacht in te dienen. Vanaf toen begon u problemen te krijgen. U werd onder druk gezet om informatie over uw schoonbroer te verzamelen en hem te bespioneren. Ook moest u vaker overwerken en eiste men dat u vroeger uit zwangerschapsverlof zou terugkeren.

Toen uw schoonbroer in 2009 ontslagen werd, ontstonden er nog grotere problemen. U werd psychologisch nog meer onder druk gezet, onder andere door de bewaker van de minister, P.S.. Hij deed u oneerbare voorstellen en eiste dat u uw schoonbroer spioneerde. U moest P.S. de bewijzen van uw schoonbroer geven. Soms sloot hij u gedurende een paar uur op.

Op een dag werd u op straat door twee personen aangesproken die u niet kende. Uw zoon werd door deze personen over het hoofd geaaid. Jullie huis werd door onbekenden in het oog gehouden.

Op 1 maart 2010 zagen u en uw echtgenoot, G.Y. (OV 6.597.961), toen jullie met jullie jongste zoon terugkeerden van een vriend van uw echtgenoot, op straat twee mensen die u ook al in de buurt van uw huis had gezien. Er ontstond een handgemeen tussen uw echtgenoot en deze mannen, waarbij uw echtgenoot lichtgewond raakte in het aangezicht. Hij ging klacht indienen bij de politie. Later werd uw man doorgestuurd naar een medisch gerechtelijke expert. Hij werd onderzocht en er werd een document opgesteld met zijn verklaringen en de vastgestelde verwondingen.

Op 14 maart 2010 verlieten jullie Azerbeidzjan op aanraden van uw schoonbroer.

U vroeg op 18 maart 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart en van de identiteitskaart van uw echtgenoot, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenoot en van uw kinderen, twee attesten van de dorpsadministratie van Ashagi Garamanli dd 19/2/2010 aangaande het overlijden van jullie dochter L. in 2005, het militair boekje van uw man, zijn arbeidsboekje, zijn diploma van de politieacademie, foto's waarop hij te zien is in politie-uniform, zijn veteranenkaart, uw universitaire diploma, uw toegangspasje bij het Ministerie van Nationale Veiligheid, twee attesten aangaande uw verlof, een krantenartikel met een foto van u, een gerechtelijke medische expertise op naam van uw man, een USB-stick en medische attesten van uw schoonbroer K. (H.) aangaande onderzoeken aan zijn hart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u voor uw asielaanvraag dezelfde problemen aanhaalde als uw echtgenoot, G.Y. (OV 6.597.961).

Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote G.K. (OV 6.597.961) in Azerbeidzjan problemen kenden omwille van het feit dat uw broer K.G. compromitterende informatie had verzameld over minister voor Nationale Veiligheid E.M..

Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming aannemelijk hebt kunnen maken.

Er werden immers enkele inconsistenties, merkwaardigheden en weinig aannemelijke elementen binnen uw verklaringen vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondergraven.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u een opvallende vaagheid en onwetendheid aan de dag legde betreffende een essentieel element dat de kern uitmaakt van uw asielrelaas.

U kon immers bijzonder weinig details geven over de informatie waarover uw broer precies zou beschikken en waardoor hij en ook jullie problemen zouden gekend hebben in Azerbeidzjan. U zei dat het "kopies" betrof en "een cassette", maar u wist verder niet over wat voor kopies het juist ging of wat de inhoud van de cassette was.

U wist al evenmin waar hij deze informatie bewaarde.

U zou er ook nooit naar gevraagd hebben, zelfs niet toen u zich in België bevond (CGVS p.9), wat wel erg merkwaardig is gezien deze informatie volgens u aan de basis lag van jullie problemen in Azerbeidzjan.

Uw onwetendheid en uw gebrek aan interesse hieromtrent, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw broer, ofschoon hij de oorzaak was van al jullie problemen en alhoewel hij zelf ook problemen zou gekend hebben en nog steeds zou

kennen in Azerbeidzjan (ontslag, ondervragingen,...), tot nog toe het land zelf niet zou ontvlucht zijn en er zich tot op heden nog steeds, gewoon op zijn vaste verblijfsadres, zou bevinden.

Dit gegeven ondermijnt de geloofwaardigheid van zowel zijn als jullie (actuele) vrees voor vervolging door de Azerbeidzjaanse autoriteiten op bijkomende wijze.

Ten derde dient gewezen te worden op het feit dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de door u neergelegde documenten.

Zo verklaarde u tijdens het gehoor bij het CGVS dat u op 1 maart 2010, nadat u een handgemeen kreeg met de twee onbekenden, klacht ging indienen bij de politie. Omdat u nadien niets meer hoorde van de klacht, ging u een tweetal dagen later (m.a.w. op 3 maart 2010, zoals u zelf ook verklaarde: CGVS p.8) informeren. U vernam dat men uw klacht niet meer terugvond en u diende vervolgens een nieuwe klacht in. U ging diezelfde avond (3 maart) bij een medisch gerechtelijke expert langs maar deze bleek niet aanwezig te zijn, waardoor u de volgende dag (m.a.w. op 4 maart 2010) bent teruggekeerd en u toen de expertise hebt laten uitvoeren (CGVS p.8).

Uit de documenten die u aangaande de medisch gerechtelijke expertise neerlegde, blijkt echter dat de expertise op 5 maart 2010 plaatsvond en dus niet op 4 maart, zoals uit uw verklaringen kon afgeleid worden.

Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen -en tevens van het door u voorgelegde document-, verder onderuit.

Ten vierde werd binnen de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote over één van de belangrijkste en meest recente incidenten voor uw vertrek uit Azerbeidzjan een tegenstrijdigheid vastgesteld die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder uitholt.

In de vragenlijst bij DVZ voor het CGVS haalde uw echtgenote immers aan dat zij bedreigd werd door twee personen op straat (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.).

Tijdens het gehoor bij het CGVS ontkende zij echter dat zij ooit bedreigd werd op straat (CGVS Khadzar p.6). Ze verklaarde dat ze wel werd aangesproken door twee onbekenden in het bijzijn van haar zoontje, maar dat deze personen haar niet bedreigd hadden, en wel integendeel: ze zouden volgens uw echtgenote gelachen hebben (CGVS G.K. p. 6).

Geconfronteerd met de anomalie in haar verklaringen, zei uw echtgenote nogmaals dat ze nooit bedreigd werd op straat, ook niet door deze twee personen, enkel door P.S. (bewaker van de minister) via de telefoon (CGVS G.K. p.6-7).

De vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen blijft aldus overeind staan en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Door bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten op ernstige wijze ondermijnd en kan bijgevolg ook aan de andere door u aangehaalde problemen in Azerbeidzjan (het feit dat omwille van de problemen van uw broer ook uw echtgenote problemen ondervond zou hebben op het werk en onder druk gezet zou worden, dat hierdoor jullie huis in het oog zou gehouden worden, dat uw vader door de problemen van uw broer te weinig pensioen zou krijgen en dat de zoon van uw zus na jullie vertrek uit Azerbeidzjan gearresteerd werd) geen geloof meer gehecht worden.

Ten slotte werden ook uw verklaringen betreffende de door u gevolgde illegale reisweg vanuit Azerbeidzjan naar België en de identiteitsdocumenten die u en uw echtgenote voor de aanvang van deze reis in handen zouden hebben gehad niet geloofwaardig bevonden.

U verklaarde immers dat jullie zonder enig paspoort of identiteitskaart met de wagen vanuit Azerbeidzjan naar België zijn gereisd. µ

U zei dat zowel u als uw echtgenote in Azerbeidzjan wel degelijk over internationale paspoorten beschikten, maar dat jullie deze in Azerbeidzjan achterlieten omdat jullie toch niet met een visum zouden kunnen vertrekken (CGVS p.5-7).

Uw echtgenote daarentegen beweerde dat zij nooit een internationaal paspoort bezat in Azerbeidzjan (verklaringen G.K. DVZ vraag 21, CGVS G.K. p.7).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw echtgenote opnieuw dat zij een reispaspoort bezat in Azerbeidzjan (CGVS G.K. p.7).

U zei dat jullie onderweg overstapten in een andere wagen. U kon echter niet zeggen via welke landen jullie reisden, noch in welk land jullie in een andere wagen zijn overgestapt. U zou het niet gezien hebben en ook niet gevraagd hebben omdat jullie niet veel mochten praten. De smokkelaar zou jullie niet op de hoogte hebben gebracht van jullie reisweg, noch van wat u moest doen of zeggen in geval u individueel gecontroleerd zou worden onderweg.

Naar eigen zeggen zou u sowieso ook geen enkele keer individueel gecontroleerd zijn geweest onderweg (CGVS p.5-6 en p.12).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles

worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u, die jarenlang bij de politie werkte in uw land en gedurende een jaar zelfs bij de veiligheidsdienst van de internationale luchthaven in Baku (CGVS p.9-10 en document 3), geen informatie kon geven over het verloop van uw reis en dat u aan geen enkele grenscontrole onderworpen werd onderweg.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het overigens onwaarschijnlijk dat hij jullie hierover niet op de hoogte zou gebracht hebben.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Hierdoor, en omwille van jullie tegenstrijdige verklaringen over het reispaspoort van uw echtgenote, ontstaat bovendien het vermoeden dat jullie de internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor jullie reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Door uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw reis naar België en het niet kunnen voorleggen van jullie Azerbeidzjaans paspoort, komt uw algehele oprechtheid verder in het gedrang.

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas en kan bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Het krantenartikel met een foto van uw echtgenote werd door u neergelegd als bewijs dat zij als secretaresse bij het Ministerie van Nationale Veiligheid werkte, waaraan door het CGVS niet getwijfeld wordt.

Uw veteranenkaart bevat persoonsgegevens en verwijst naar bepaalde voordelen waarvan u kon genieten in Azerbeidzjan.

In uw arbeidsboekje staat informatie over uw werkgevers en de plaatsen waar u tewerk gesteld was in de loop der jaren.

Uw militair boekje, de kopies van jullie identiteitskaarten, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote en van uw kinderen, en uw huwelijksakte bevatten persoonsgegevens, dewelke niet ter discussie staan.

Uw diploma van de politieacademie en het universitaire diploma van uw echtgenote betreffen jullie opleidingen.

De gerechtelijke medische expertise werd hierboven reeds besproken. Dit document bevat een beschrijving van de door u opgelopen letsels en een beschrijving van de omstandigheden waarin u de letsels zou hebben opgelopen, dit op basis van uw persoonlijke verklaringen.

Op de foto's die u neerlegde tijdens het gehoor bij het CGVS bent u te zien in uw politie-uniform. Zij tonen aan dat u bij de politie werkzaam was, maar houden, zoals u overigens zelf ook aangaf (CGVS p.9), verder geen verband met de door u aangehaalde problemen die tot uw vertrek uit Azerbeidzjan zouden hebben geleid.

De twee bewijzen van de dorpsadministratie in Ashagi Garamanli dd 19/2/2010 bevatten informatie over het overlijden van jullie dochter L. in 2005. U legde deze attesten naar eigen zeggen enkel ter informatie neer. Deze documenten zouden verder niets te maken hebben met de hierboven door u aangehaalde problemen in Azerbeidzjan (CGVS p.7).

Het toegangspasje van uw echtgenote betreft haar functie bij het Ministerie van Nationale Veiligheid.

Op de USB-stick die u neerlegde staan volgens u en uw echtgenote foto's van uw echtgenote en voornamelijk van uw broer G.K., beiden werkzaam bij het Ministerie van Nationale Veiligheid. De informatie over E.A. op deze geheugenstick zou u op het internet hebben gevonden en er enkel hebben bijgevoegd omdat u het een interessant artikel vond en omdat hij ook gearresteerd werd, zo dacht u althans (CGVS p.9). U kende deze persoon verder helemaal niet (CGVS p.9).

Uit de twee attesten die u ten slotte nog neerlegde van uw echtgenote aangaande haar verlof blijkt enkel dat zij in een bepaalde periode vakantie heeft genomen, maar verder kan op geen enkele manier uit deze attesten afgeleid worden dat haar hierbij enig onrecht werd aangedaan.

De medische attesten die u tijdens het gehoor voor het CGVS nog neerlegde van uw broer K. (H.) bevatten louter medische gegevens en analyses van zijn hart. Nergens in deze documenten wordt verwezen naar de door u aangehaalde problemen in Azerbeidzjan. Deze documenten kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag bijgevolg evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote G.K. (OV 6.597.961), die zich voor haar asielaanvraag op dezelfde feiten baseerde als u (CGVS p.2), besloten werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, G.Y.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 122 789 van 22 april 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van G.Y. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 januari 2014 aan dat van hem de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) niet werd erkend omdat (zie p. 2) de commissaris-generaal (i) hem vaagheid betreffende de informatie waarover zijn broer beschikt ten laste legt; (ii) van oordeel is dat de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnd wordt door het feit dat zijn broer nog steeds ter plaatse woont; (iii) een ongerijmdheid in de chronologie van zijn verklaringen vaststelt; (iv) tegenstrijdigheden ontwaart in de verklaringen omtrent de bedreiging op straat; (v) geen geloof hecht aan de opgegeven reisroute.

Wat betreft de vaagheid omtrent de informatie waarover zijn broer beschikt, voert verzoeker aan dat zijn broer hem om veiligheidsredenen niet alles in detail heeft verteld; dat hij niet exact op de hoogte is omschrijft verzoeker als (zie p. 2) een "verzekering voor eigen leven".

Omtrent de vaststelling dat zijn broer nog steeds in zijn land van herkomst woont, laat verzoeker gelden dat zijn broer bedoelde informatie bij een derde heeft ondergebracht met opdracht indien hem iets overkomt, alles publiek te maken. Volgens verzoeker is het "echter niet zo dat de broer van verzoeker een ongestoord gelukkig bestaan kan leiden"; hij stelt dat zijn broer in zijn land in constante vrees voor vervolging leeft.

Verzoeker stelt dat er een fout moet zijn geslopen in de vertaling van het verhoor waar genoteerd staat dat hij op 4 maart naar de medische expertise ging in plaats van op 5 maart.

Verzoeker legt uit dat zijn vrouw bij het eerste verhoor gesproken heeft over het feit dat zij op straat werd bedreigd en dat zij bij het tweede verhoor heeft verduidelijkt dat er geen verbale bedreigingen werden geuit, maar dat zij de situatie als zeer bedreigend heeft ervaren omdat de twee mannen ongevraagd haar kind aanraakten.

Aangaande de reisroute legt verzoeker uit dat ze de reis ondernamen in een minibus, bestemd voor goederenvervoer en dus zonder ramen in de laadruimte waardoor ze niets konden zien; in de laadruimte konden ze ook niet gezien worden en werden derhalve ook niet gecontroleerd.

Verzoeker haalt nog aan dat hij in zijn land van herkomst, een verblijfplaats, familie en vrienden had, dat hij en zijn vrouw er een diploma en een carrière hadden en dat ze dit alles uit vrees voor vervolging dienden achter te laten.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geweigerd werd. Hij verwijst dienaangaande naar de bepalingen van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 en wijst erop dat hij bij terugkeer naar zijn land, een reëel risico loopt op ernstige schade die volgens artikel 15 c) bestaat uit een "ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 5) "de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vernietigen/hervormen".

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker een opvallende vaagheid en onwetendheid aan de dag legde betreffende een essentieel element van zijn asielrelaas.

Het blijkt dat hij immers bijzonder weinig details kon geven over de informatie waarover zijn broer precies zou beschikken en waardoor deze en ook verzoeker problemen zouden gekend hebben in Azerbeidzjan. Verzoeker zei dat het “kopies” betroffen en “een cassette”, maar wist verder niet over wat voor kopies het juist ging of wat de inhoud van de cassette was. Verzoeker wist al evenmin waar zijn broer deze informatie bewaarde. Hij verklaarde bij zijn verhoor op 5 december 2013 (zie het verhoorverslag, p. 5) er ook nooit naar gevraagd hebben, zelfs niet toen hij zich in al België bevond.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tot zijn verweer aan dat zijn broer “hem om veiligheidsredenen niet alles in detail heeft verteld”; dat hij niet exact op de hoogte is, omschrijft verzoeker als een “verzekering voor eigen leven”.

De Raad is van oordeel dat verzoeker zich eufemistisch uitdrukt als hij stelt dat zijn broer hem “niet alles in detail heeft verteld”; de Raad stelt integendeel vast (zie het verhoorverslag van 5 december 2013, p. 3, 4, 9) dat verzoeker heel weinig kon zeggen over de informatie waarover zijn broer zou beschikken.

Zijn onwetendheid omschrijven als een “verzekering voor eigen leven”, wordt niet aanvaard.

Zo nog zou kunnen aangenomen worden dat in geval verzoeker door de autoriteiten in zijn land van herkomst zou worden ondervraagd over bedoelde informatie, zijn onwetendheid -indien werkelijk aangenomen door die autoriteiten- hem aldaar een garantie zou bieden voor het lijfsbehoud, dan gaat die uitleg niet op als rechtvaardiging van zijn onwetendheid ten overstaan van de Belgische asielinstanties.

Het staat vast dat verzoeker zijn land van herkomst om een reden heeft verlaten, hij dient die reden(-en) aan de asielinstanties op te geven.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf; zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij

aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

De Raad merkt daarenboven op dat, volgens de verklaringen van verzoeker, zijn broer -dé oorzaak van verzoekers problemen- nog steeds in zijn woonst, land van herkomst verblijft.

De uitleg van verzoeker dat zijn broer daarbij in een constante vrees voor vervolging leeft, verandert niets aan die vaststelling.

De bewering van verzoeker dat zijn broer bedoelde informatie bij een derde heeft ondergebracht met opdracht indien hem iets overkomt, alles publiek te maken, is van geen enkele waarde voor zijn zaak; integendeel het toont aan dat verzoeker -ook na het verhoor op het Commissariaat-generaal- blijkbaar nog contact heeft met zijn broer en nog steeds nalaat navraag te doen (zie p. 9) naar bovenstaande "info".

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de door hem neergelegde documenten.

Zo verklaarde hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat hij op 1 maart 2010 klacht ging indienen bij de politie, dat hij op 3 maart 2010 opnieuw ging informeren en een nieuwe klacht indiende, dat hij diezelfde avond bij een medisch gerechtelijke expert langsging, maar deze bleek niet aanwezig te zijn, waardoor hij de volgende dag -op 4 maart 2010- is teruggekeerd en de expertise heeft laten uitvoeren (zie het verhoorverslag, p. 8).

Uit de documenten die verzoeker aangaande de medisch gerechtelijke expertise neerlegde, blijkt echter dat de expertise op 5 maart 2010 plaatsvond en dus niet op 4 maart.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat er een fout moet zijn geslopen in de vertaling waar genoteerd staat dat hij op 4 maart naar de medische expertise ging in plaats van op 5 maart.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verhoor op 5 december 2013 verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 8) dat hij op 3 maart een tweede maal klacht ging indienen en -gezien er geen expert was- de "**volgende dag** teruggegaan is en de expertise heeft laten uitvoeren", -zijnde 4 maart-; het betreft dus geen fout in het noteren van de data op het Commissariaat-generaal, maar een onjuiste verklaring van verzoeker ten overstaan van de datering -op 5 maart- van het expertiseverslag.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2); hij kreeg tevens de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van de communicatie met de tolk geen enkele opmerking gemaakt.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een weigeringsbeslissing, louter te stellen "dat er een fout moet geslopen zijn in de vertaling".

Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid met het neergelegde document onverkort blijft.

Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Ook verzoekers echtgenote legde incoherente verklaringen af.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat zij bedreigd werd door twee personen op straat ("vragenlijst", nr. 3.5), terwijl zij op 5 december 2013 op het Commissariaat-generaal ontkende dat zij ooit bedreigd werd op straat (zie haar verhoorverslag, p. 6) en daarentegen verklaarde dat zij werd aangesproken door twee onbekenden in het bijzijn van haar zoontje, maar dat deze personen haar niet bedreigd hadden en gelachen zouden hebben (zie haar verhoorverslag, p. 6).

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat zijn vrouw bij het eerste verhoor gesproken heeft over het feit dat zij op straat werd bedreigd en bij het tweede verhoor verduidelijkt heeft dat er geen verbale bedreigingen werden geuit maar zij de situatie als zeer bedreigend heeft ervaren omdat de twee mannen ongevraagd haar kind aanraakten.

De Raad leest in het verhoorverslag van het eerste verhoor (zie "verklaring" van 22 maart 2010, p. 2) van verzoekster dat "In 2009 of in 2010 (geen exacte datum) werd ik bedreigd op straat door 2 personen toen ik het werk verliet. Ik ben kunnen weglopen samen met mijn kind.... Ik werd zelfs met de dood bedreigd indien ik mijn schoonbroer niet zou aangeven.... Mijn man is geslagen geweest door de 2 personen die mij bedreigden."

In zijn "verklaring" van 22 maart 2010 (zie p. 2) verklaart verzoeker dienaangaande "Ik werd zelfs geslagen. Wij werden ook bedreigd".

Bij haar tweede verhoor op 5 december 2013 (zie haar verhoorverslag, p. 7) verklaarde verzoekster: "Nee, er was het incident dat ze mijn kind hadden gestreeld over zijn hoofd, ze hebben me toen niet bedreigd. Het is P.S. de me daarna bedreigd heeft via de telefoon".

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster respectievelijk "werd ik bedreigd op straat door 2 personen toen ik het werk verliet. Ik ben kunnen weglopen samen met mijn kind...." en "het incident dat ze mijn kind hadden gestreeld over zijn hoofd, ze hebben me toen niet bedreigd. Het is P.S. de me daarna bedreigd heeft via de telefoon", niet verenigbaar zijn.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg en gebruikte reisdocumenten.

Verzoeker verklaarde immers dat hij en zijn echtgenote zonder enig paspoort of identiteitskaart, met de wagen vanuit Azerbeidzjan naar België zijn gereisd, dat zowel hij als zijn echtgenote in Azerbeidzjan wél degelijk over internationale paspoorten beschikten, maar dat ze deze in Azerbeidzjan achterlieten omdat ze toch niet met een visum zouden kunnen vertrekken (zie het verhoorverslag, p. 5-7).

Zijn echtgenote daarentegen beweerde dat zij nooit een internationaal paspoort bezat in Azerbeidzjan (zie "verklaring", nr. 21; zie haar verhoorverslag, p. 7).

Voorts verklaarde verzoeker dat ze onderweg overstapten in een andere wagen. Verzoeker kon echter niet zeggen via welke landen ze reisden, noch in welk land ze in een andere wagen zijn overgestapt; hij zou het niet gezien hebben en ook niet gevraagd hebben omdat ze niet veel mochten praten. De smokkelaar zou hen overigens niet op de hoogte hebben gebracht van hun reisweg, noch van wat hij moest doen of zeggen in geval hij individueel gecontroleerd zou worden onderweg. Verzoeker verklaarde ook geen enkele keer individueel gecontroleerd zijn geweest onderweg (zie het verhoorverslag, p. 5, 6, 12).

De Raad benadrukt dat van verzoeker nochtans verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis, temeer gezien verzoeker jarenlang bij de politie werkte in zijn land en gedurende een jaar zelfs bij de veiligheidsdienst van de internationale luchthaven in Baku (zie het verhoorverslag, p. 9,10).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Dat verzoeker geen praktische afspraken gemaakt had met zijn smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar, noch dat hij als politiebeambte daar zelf niet om gevraagd heeft.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat ze de reis ondernamen in een minibas, bestemd voor goederenvervoer, zonder ramen in de laadruimte en dus niets konden zien, in de laadruimte konden ze ook niet gezien worden en werden derhalve ook niet gecontroleerd.

Uit zijn verhoorverslag blijkt (zie p. 12) dat verzoeker en zijn gezin eerst reisde aan boord van een minibas, dan "bij een snelweg" van wagen veranderden, ook een minibas van het merk "Mercedes", en enkel stopten om te eten en voor toiletbezoek.

Nergens maakte verzoeker toen gewag van "minibussen, bestemd voor goederenvervoer en dus zonder ramen in de laadruimte zodat ze dus niets konden zien en ook niet gezien worden".

Verzoekster verklaarde bij haar verhoor (zie het verhoorverslag van echtgenote, p. 8) dat ze reisden aan boord van een wagen "lijkt op een Ford, niet echt klein", dat ze wisselden van wagen "bij bomen".

Ook verzoekster maakte bij haar verhoor geen melding van "minibussen, bestemd voor goederenvervoer en dus zonder ramen in de laadruimte zodat ze dus niets konden zien en ook niet gezien worden".

Verzoekers maken ook niet aannemelijk hoe ze de, volgens de bij het administratief dossier gevoegde informatie, strenge grenscontroles hebben kunnen ontlopen.

Verzoeker -die jarenlang bij de politie werkte in zijn land van herkomst en een jaar zelfs bij de veiligheidsdienst van de internationale luchthaven in Baku werkte- maakte bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie p. 12) geen gewag van een grenscontrole gedurende het traject van zijn vluchtreis over land, enkel van oponthoud voor eten en toilet. Ook verzoekster maakte geen gewag van enige grenscontrole en gaf als reden voor haar onwetendheid dienaangaande op (zie p. 8) dat "zij zich in slechte toestand bevond en zich ontfermde over de kinderen".

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg ondermijnen dan ook op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid.

In acht genomen wat voorafgaat en omwille van de tegenstrijdige klaringen van verzoeker en zijn vrouw over het reispaspoort van deze laatste, kan de Raad zich niet van het vermoeden ontdoen dat verzoekers hun internationale paspoorten achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop het land werd verlaten, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE